

A TÜRELEM ARS POETICÁJA

A lírai lelemény kocsonyahal. Igazodnunk kell
szükségleteihez. Úgy kell átszűrünk magunkon,
oly lassúsággal, mely enged beletörődni, hogy talán
sosem ér a felszínre, de ha mégis, sejtről sejt
alkalmazkodik ahhoz, amit odalentől idefentig átél,
áthatóbb, mint a gyöngyház fénye,
igazabb, mint a gyöngy igazsága.

WACHOWSKI-ADDENDUM

Már nem tűnik végtelenül ijesztőnek
a gondolat, hogy – miképp a kocsonyahal él
velünk mementóként, spekulatív tükörként
(vagy a tükör mindig is spekulatív?), mint egy
öngyűlölő s egyben narcisztikus társadalom
fájdalmasan torz ábrázata, mely nekroesztétikáján
mégiscsak győzedelmeskedik egyfajta
szerethetőség – tehát hogy elgondolható,
hogy a testem egy korábbi, önpusztító kultúrában
élt kocsonyahal teteme, mely újraértelmezve
éli szelleméletét a szelleméletet élő
testek raktárpólcain. Nincs válaszom arra,
mi a különbség test és test között, amikor
még utoljára levegőt vesz, és egy pillanattal
később, amikor már nem.

Vörös István

A megváltozott ember

VI. ÉNEK

Ars poétikák

1

A jövőt láttam karnyújtásra,
hogy bajból is hasznot húzunk,
titkos papírral tele táska!
Bátrak és újítók vagyunk,
ebből nem gyűjthetünk vagyont,
nem is tudom, hogy minek kéne.

Ha így lesz majd, azt is hagyom,
 az igazságból egy nagy kéve
 csak magunknak lesz félretéve.

2

Konspiráció és viták,
 az ifjúságé a jövő –
 ha így van, nincs mód, hogy kivárd,
 amíg igazol az idő.
 A gyorsaság előkelő!
 Tanárainkkal vitaklubban
 tárgyaltuk elképzelhető
 változások útját, s ha robban,
 feloldódunk az alkalomban.

3

Adja Béla, a nagy professzor,
 azt hitte, hatalmában tarthat,
 ha tévedésről hevesen szól,
 rossz törekvéseket elaltat.
 De nem ő érezte az alkalmat,
 mi loptuk el a tekintélyét!
 Aztán már akármivel zargat,
 mikor lépünk, ő is úgy lép,
 nem kell a jó szó, nem kellérés.

4

És meghívták a társaságot
 egy lázadó-találkozóra.
 Honnan tudták a Barnabásról,
 bőven lesz mondanivalója?
 Viszont, hogy önmagát megóvja,
 a közösen írt felszólalást,
 mit mind tudtunk már szóról szóra,
 nem ő mondta, hanem Balázs
 [szép fiú volt, csupa varázs],

5

és minket mind szépnek láttak,
 merésznek, s persze fiatalnak,
 akik azért lehetünk bátrak,

mert jól tudják, hogy mit akarnak.
Nem mondom, hogy pusztán hatalmat!
Nem hitettem, hogy szert teszünk
ilyesmire, és birodalmat
elég hamar felépítünk,
s közben nem is fáj a fejünk.

6

Őszinték voltunk akkor, és
merészek, de szervezni tudtunk,
a nagy siker nem szenvedés,
reményeink után futottunk.
Az állandóság épp kimozdult,
mindenhol a remény-szag terjedt,
ahol fal volt eddig, ott most út
keresztelte a megállsz!-elvet,
és rossz kertünkéből folyton elvett.

7

Ha hazamentem a szüleimhez,
kérdézték, hogy amit a tévé
jelzőként a nevünkhöz illeszt,
nem rontja-e annak esélyét,
hogy diplomámat ők megéljék.
S hogy úgy tűnik, hitetlen lettem,
nem túrnék el, ha úgy beszélnek,
ahogy az a Balázs melletttem.
Rossz társaságba keveredtem.

8

Míg rájuk a templomnál vártam,
és versen töprenghettem végre,
a helyi rendőr jött utánam,
hogy velem sürgősen beszélne
a főnök. Erről már egy éve
elfeledkeztem, és nem szóltam
a világról, bár úgy ígértem.
Ha kellett segítség a múltban,
most se feledkeznek el rólam.

9

Nyugodtan felejtessenek el!
Semmit alá-, se meg nem írtam,
a változás itt van közel,
már megmondhatom egész nyíltan,
a diktatúra régen sírban
van. Talán nem szóltak nekik?
Nem volt az rossz, de alig bírtam.
Tudom, hogy sokan élvezik.
Lehetnek bátrabb terveik.

10

Jobb menekülni a koleszba,
a kisváros konzervatív,
míg ott éltem, beleszoktam,
a tisztább élet hangja hív.
Ne legyél már ilyen naív! –
röhögött rajtam Barnabás,
már elavult, amit ma írsz,
ha nem veted be a tudást,
amit szerezted, csak dumálsz.

11

Mi mostantól csak nagyban játszunk!
Te nem költőként számítasz,
sok rossz ember lesz a barátunk,
egyszer majd erről számot adsz.
Ne hidd, elég, ha rám mutatsz!
Mert én már régen kitaláltam:
a télre azt mondom, tavasz,
a zűrzavarra azt, hogy állam,
amit teszek – hogy nem csináltam.

12

De vedd ezt versbe, és szeretlek,
vagy szatírba, és utállak.
A világ még nem több, mint ketrec,
ám nem is kell rá magyarázat,
ha megpróbálsz, az gyalázat,
mert inkább előre kell menni,
belakni bár a régi házat,

de nem hinni, a lényeg ennyi.
És nem elég csak elképzelni.

13

Most nem értem, miről beszélsz.
Mi nem a szabadságért küzdünk?
Van benne persze elmeél,
te több és más vagy, régen föltűnt.

A jövőnkől a remény eltűnt,
én inkább magam megcsinálom!
Kit érdekel a drága lelkünk,
kit érdekel a bárgyú álom,
majd változtatok a világon.

14

A változás az drága holmi,
túl kevés, s túl sok is lehet,
a jóízűségnek udvarolni,
nem szokja meg a képzelet.
A tiéd lázas és beteg,
az enyém persze versben őrzöng,
jó, hogy egyikünk se hideg,
az nem elég ezen a földön.

Én kis dolgokkal nem törődöm.

15

Már megfigyelted, hogy Balázs
milyen naiv, milyen buta?
Most még szükséges a varázs,
az öregekre hatnia,
de vezető nem lesz soha,
ezt tudnod kell, hát úgy barátokozz,
mostani önképünk oda,
nem új dolog kell új világhoz –
amit a lélek mélye rád hoz.